

Sinoćnji san izgledao je kao nastavak prethodnog. Jedva je čekala noć da ponovo usni. Tamo je, na kraju krajeva, ponovo mogla da hoda i, što je najvažnije, ponovo je mogla da priča sa Vinsentom kog nije videla još od nesreće. A Vinsent u snu, nije bio ni nalik Vinsentu koga je bila poznavala.... Uživala je u svakom njihovom susretu. Svu svoju energiju tokom dana, usmerila je na suludu ideju da upravlja svojim snom. Uvek bi on bio tu kada bi ona sklopila oči. Bio je nekako vedriji, otvoreniji, prisutniji. Nije se nazirao ni tračak onog tereta o kojem nikada nije govorio, a čiju je težinu slutila iz njegovog ćutanja. Ovde je bio slobodan. Jednostavno je prezirala jutro. Sunčevi zraci su je svaki put zakucavali za krevet. Oduzimali joj sve i vraćali u realnost. Umorna i zamišljena od susreta, dan bi protraćila smišljajući sledeći san. Snovi su ogledalo stvarnosti. Samo naizgled postoji razlika između njih i onoga što zovemo realnost. Sve to dva su dela iste celine. Njen svet je bila ona polovina koja je tkala snove. Sve više se zapitala u njima i sve više uživala. Znala je da to nije stvarno, ali je isto tako zeleža da pobegne od onoga što cuje i vidi dok traje dan. Bila je to večna igra kruga. Sanjala je opale listove sa jasenova, i osećala njihovu nepodnošljivu lakoću. „A u dobru je lako biti dobar, na muci se poznaju junaci“ – rekla je kroz krik, i usmerila pogled na polu-pritvorene šalokatere, i delić mora, najlepšu tačku u trošnoj spavaćoj sobi. Kroz celo telo je prošla jeza. Znala je da jeza ne dolazi od hladnoće.